

Napísal **Slavomír Szabó**

Milujem tmu. Možno si pľasnete po čele a vzdychnete, že som isto len chudák, ktorý chodí po zemi so zažmúrenými očami. Ale ja viem, že svet je plný krás. Ani mne neušlo, aký je úžasný pohľad na lesy a polia z vysokého kopca. Tiež na vodopád, ktorého prúd sa triešti o skaly alebo na východ či západ slnka. Akú radosť urobí očiam bežiacie stádo sŕn, prvé kvety, ktoré sa derú spod topiaceho sa snehu, a to som ešte nespomenul, akou nehou napína muža, keď pozerá na ženu, ako si prikladá k prsiam a kojí ich dieťa. Potomka, pokračovateľa rodu, ktorému stojí za to pohliadnuť do očí a precítiť, ako z nich sála láska a nevinnosť. Lebo také sú na počiatku všetky deti. Aspoň do chvíle, kým príde ich čas a začnú sa učiť narábať mečom.

Okrem tmy milujem aj chlieb. To nie je ničím výnimočné, veď určite všetci rodičia vedú svoje deti, aby si ctili tento boží dar; pokrm, bez ktorého by sme len ťažko prežili. Jeho vôňa, mäkkosť, chuť, ktorá sa rozplýva v ústach... Viem, nie je možné nemilovať chlieb. Lenže moja úcta k nemu je celkom iná. Sila chleba je nad meče, šípy a oštepky, nad všetky zbrane. Verím, že tam kde je dosť jedla, niet vojen a zbytočného zabíjania. Nie, nie som rojko, ktorý pred tvrdosťou života uteká k svojim vysneným ideálom. Práve naopak. Hovorí zo mňa skúsenosť, čo nech už znie akokoľvek neuveriteľne, naozaj prišla a zmenila môj život od základov. Ale to musím vysvetliť celé od začiatku...

[Celý príbeh si môžete prečítať na stránkach L. S. Pravé orechové](#)

{jcomments on}